

LHÁŘ

JAKUB ČWIEK

kniha čtvrtá

TRIFID

Jakub Ćwiek
Lhář – kniha čtvrtá

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © by Jakub Ćwiek, 2012

All rights reserved.

Translation © Robert Pilch, 2013

Cover © Piotr Cieśliński, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-679-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

k n i h a   č t v r t á

LHÁŘ

J A K U B   Č W I E K

knih a čtvrtá

LHÁŘ

JAKUB ČWIEK

Stanislav Juhaňák - TRITON
Praha

*Agnieszce, Tess, Elvisovi
a všem, kdo čekali.*

Část první

**VŠICHNI
SE MAJÍ DOBŘE**

Kapitola první

Austrálie

Anděl Harael vypadal jako debil. Sice z vlastní vůle, ani náhodou nedopatřením, ale upřímní přátelé ve zbrani mu to dali najevo okamžitě, jakmile jim ukázal svou pokrývku hlavy. Kromě toho nebyla ozdoba na jeho přilbě z těch, které se objeví náhodou, jako třeba ptačí trus vytvářející skvrny s fantastickými tvary, rez nebo přischlý mrtvý brouk. S něčím takovým si musel dát docela velkou práci. A zdálo se, že Harael je na svou práci patřičně hrdý.

Vždycky se najde někdo takový, pomyslel si centurion Kvirinius, když se natáhl po brousku ležícím vedle. Právě takhle to končí, když je ve válce příliš dlouho klid. A když se do bitevního pole pošlou sboristi.

Povzdychl si a přejel kamenem po čepeli.

Zbytek Haraelovy výstroje vypadal, že je v pořádku. Bílý náprsník na zlaté kroužkové košili a na něm římská třináctka ve věnci z per. Kolem pasu široký, prostý opasek, u něj na levém boku meč a na pravém dlouhý, nezdobený nůž. Holenní chrániče a plátování paží prosté, bez ozdob, ale svou strohostí elegantní, stejně jako sandály...

Ale k čemu tohle všechno, pomyslel si Kvirinius, k čemu je nám všechna ta krása a majestát, když stačí jediná drobnost, aby celá důstojnost andělských zástupů šla do háje? Jeden pitomec, potom písnička, a celá legie okamžitě získá špatnou pověst na celá staletí. Ti z Desátého už se nám nejspíš nikdy nepřestanou smát.

Centurion odložil brousek, opřel meč o stanovou plachtu a přivolal Haraela.

Volaný dorazil poklusem.

„Anděl Harael na váš rozkaz, centurione!“ zařval, napjatý jako struna.

Téměř důstojný, téměř profesionálně vypadající, jen ty prokleté ozdoby se mu houpaly před obličejem jako automobilové stěrače v průtrži mračen.

„Víš, jak v tom vypadáš, Haraeli?“ zeptal se Kvirinius.

„Vím, centurione!“ vykřikl okřídlenec, napnutý a se zrakem zabodnutým do třináctky na stanové plachtě.

„Jak?“

„Jako debil, centurione!“

Kvirinius si povzdechl.

„Přesně tak. Můžeš mi říct, proč máš ty pitomé špunty?“

„Poslušně hlásím, centurione, že anděl Jack řekl, že to chrání před mouchami!“

Ach ano, Jack. Kvirinia to mohlo napadnout.

„Prý se to tady tak nosí!“ dodal ještě Harael – pořád z plných plic. „Tímto způsobem prokazují úctu tradici a cizím kulturám! Tvrdí to Jack, centurione! A on je přece odtud!“

„Odtud“ samozřejmě znamenalo australskou poušť, kde andělé a Luciferovi zplozenci už několik dní sváděli zarputilou, zničující bitvu. Dokonalé místo pro boj, chtělo by se říct – pod nohama písek, nad hlavami blankytná obloha a mezi tím jen žárem vlnící se vzduch, tu a tam osamělý keřík nebo kámen s hadem svinutým do otazníku a skoro žádní nestranní pozorovatelé nebo potenciální civilní oběti. Podle Kviriniova názoru velmi humanitární místo pro bitvu – samozřejmě jen za podmínky, že je vybráno ještě předtím, než na celé zeměkouli začne proudem téct krev nevinných. Apokalypsa ale má svá pravidla...

Zavanul pouštní vítr a centurion byl na okamžik nucen zaclonit si oči před pískem. Když je otevřel, Harael se před ním pořád tyčil jako palácový gardista ve službě. Špunty zavěšené na nitkách se mu houpaly před obličejem.

Kviriniovi začalo být Haraela skoro líto. Skoro. Ve válce není místo pro lítost.

„Pamatuješ si ještě, komu sloužíš, sboristo?“ zeptal se. „Odkdy ctíme cizí tradice, he? Dostal jsi rozkaz?“

„Ne, centurione, ale...“

„Žádné ale!“

Kvirinius koutkem oka postřehl, že jejich rozhovor už přilákal obecnstvo. Andělé přerušovali práci a čím dál otevřeněji je poslouchali. Znamenalo to, že přišel čas, aby celou scénu ukončil příkladným potrestáním za znevážení zbroje a možná i vězením za porušení prvního přikázání. Tradice jsou tradice!

Harael vypadal, že chce něco říct, a tak mu Kvirinius dal možnost.

„Dovolil bych si podotknout, centurione,“ začal anděl, „že se nám přece jen stávalo, že jsme ctili tradice. Zvláště od chvíle, kdy vůdce zástupů povolal Lháře...“

„Lháře?“ Kvirinius si upravil řemen držící náprsník. Co může sborista vědět o Lháři? Jaksi si nevzpomínám, že by Loki holdoval harfě. Alespoň nakolik ho znám...

Ano, tohle byl správný okamžik, aby onu kartu zahrál. Všichni věděli, že centurion měl příležitost poznat zbraň nebes a že právě spolupráce s Lokim z něj udělala nejdříve jednoho z lepších strážných a pak i důstojníka Pánových zástupů. Nu, dokonce i na nebesích není důležité jen to, co umíte, ale taky koho znáte...

„Vím, Haraeli,“ řekl Kvirinius, „že tam, odkud jsi přišel, může užití Lhářova jména znamenat jistou výhodu. Ovšem zde, ve skutečném světě, tímto způsobem uznání nezískáš. Loki je pouze užitečným nástrojem

v Pánových rukou, a navíc s ním nelze pracovat, aniž by sis ušpinil ruce. Možná jsi už slyšel, že jsem kdysi měl...”

Odmlčel se, překvapený náhlým tichem. Ustalo řinčení tréninkových mečů, skřípání brousků, šum hovoru. Dokonce i ranění ve stanech teď s očekáváním hleděli na svého centuriona. Přestože ten příběh znali snad už všichni, takové publikum a takovou pozornost centurion neměl ještě nikdy.

Nedělej si iluze, že je to tvoje zásluha, okřikl sám sebe. To Lhář. Vždycky je to Lhář. To on je tak fascinuje.

Nebylo mu to úplně po chuti, ale rozhodl se, že přece jen bude vyprávět. Namlouval si, že jde o varování plynoucí z téhle historiky, ale ve skutečnosti bylo zásadní to ticho. Dokonce i pouštní vítr umkl, aby si jej poslechl. Kdo ví, možná ho slyší i ten prokletý Jack, kterého měla ráda prakticky celá centurie, jako by byl zázračně zjeveným čtvrtým archandělem.

Pro lepší dojem si ještě odkašlal, odplivl si pod nohy a začal vyprávět:

„Kdysi dávno, když jsem byl ještě strážným, staral jsem se o jednu mladou novinářku...”

Nestačil říct ani jedno další slovo, protože náhle zaznělo zatroubení rohu a pak další a potom ještě třetí. Několik okřídlelců se vzneslo do vzduchu.

„Přilétají, centurione! Celé mračno!”

Centurion vyskočil na nohy a popadl meč. Dokončí to později. Válka měla svá pravidla.

Otevřel ústa, aby vydal rozkaz, a... spolkl mouchu.

Harael už najednou nebyl takový debil.

*

Archanděl Michael seděl na břehu billabongu a schovával se před sluncem v rozložitém stínu stromu *coolibah*. Opřený zády o něj a uvelebený na třech párech

křídél jako na dece odpočíval, otíraje hlavicí mohutné-
ho meče hadříkem napuštěným svatými oleji.

V plynulých, elegantních pohybech nebyl znát vojen-
ský dril, právě naopak – znamenaly jediný druh něhy,
který vůdce zástupů znal a který chápal. Meč byl jeho
jedinou milenkou. Vlastně milencem... Tedy vlastně...

Ach, u Trůnů a Vrchnosti!

„Bud' proklet, Loki!“ zabručel archanděl pod nosem.
„Bud' proklet za ty své žertíky a neodůvodněná nařče-
ní! Budeš se za ně smažit...“

Michael ztichl – uvědomil si, co vlastně právě chtěl
říct. V pekle? V jakém pekle, když zrovna probíhá Apo-
kalypsa? Ještě několik dní, měsíců, možná let, a válka
skončí a Luciferovi nezůstane ani jediný věrný sluha.

Andělské zástupy mají převahu, zkušenosti velitelů
jsou nesrovnatelné a lest s povstáním mytických bytos-
tí se viditelně nezdařila. Démonům to nepřineslo nic
kromě zmatku a velkého úbytku lidí, kteří jsou tak
jako tak spíše na obtíž. Lucifer v podstatě Michaelovi
prokázal službu. Učinil ho svým dlužníkem za Londýn,
Moskvu, určitě už i za New York, Pař...

Ne!

Michael zatnul zuby a plamen kolem jeho oka se
rozhořel rudou září.

Zapomeň na Paříž!

Zapomeň na...

„Vůdce!“

Archanděl zvedl hlavu. Při pohledu na okřídlenec
v klobouku a s náhrdelníkem z krokodýlích zubů se
usmál na půl úst. Plamen na jeho tváři okamžitě uhasl.

„To jsi ty, Jacku?“ řekl. „Jak jdou přípravy? Je už
všechno hotovo?“

Jack si sundal klobouk a přitiskl si ho k hrudi. Vypa-
dal teď jako skutečný pistolník na elegantním banketu.
Tedy hloupě. I s tím kloboukem.

„*Aye!* Všechno je připraveno, jak jsi přikázal, *sir*. Hromová kopule padne, až...”

Archanděl přitiskl prst k ústům.

„Žádné názvy, Jacku,“ řekl a vrátil se k leštění meče. „Mám ti připomínat, jak několik slov navíc kdysi dávno změnilo život tvého svěřence?“

Jack si přejel rukou po tváři poznamenané jizvami. Tenoučkových, růžových čárek na ní bylo tolik, že by se bez potíží daly považovat za vrásky a on sám za zestárlého traperu, nebo jak se jim v téhle prokleté zemi říkalo.

„Vůdce, můj svěřenec v opilosti nadával Židům v Hollywoodu,“ řekl. „Mělo by se to brát jako sebevražda.“

Archandělova ruka se v půli pohybu zastavila.

„Šálí mě snad sluch, Jacku, nebo chceš o vyvoleném národu říct něco špatného?“

„Ale kdepak, *sir*.“ Anděl přešel prstem po okraji dýnka. „Právě naopak. Myslím, že jsou nebývale schopní a že by se nám tu docela hodili. Tedy v Austrálii.“

„Vím, kde jsme, Jacku. Obvykle si pamatuji, v které zemi prolévám krev Pánovy armády a Trůny jsou mi svědkem, že jsem to dělal snad už všude na tomto i na jiných světech. Existuje důvod, proč jsi sem přišel? Nebo mám předpokládat, že sis jen udělal přestávku v děláni pitomců ze sboristů?“

„*Sir*, ty zátky jsou skvělá ochrana před mouchami Belzebu...”

„Proč jsi sem přišel?!“

Při pohledu na plamen šlehající z archandělova obličeje udělal Jack krok zpátky.

Michaela to potěšilo. Strach a respekt, a teprve potom láska, jak vždycky říkal. Tohle musejí tví vojáci cítit, pokud chceš být dobrým velitelem.

Lhář mu na to kdysi řekl: „Ano, taky jsem kdysi četl kousky ze Sun-tzu v ‚Playboyi‘.“ A vzápětí dodal, že má přece jenom radši prostřední dvoustranu.

Hrom do tebe, Loki! pomyslel si archanděl. *At' už jsi kdekoli, doufám, že už odtamtud nevylezeš. Protože – Trůny a Vrchnosti jsou mými svědky – skončíš jako všichni tobě podobní. Za Jenn...*

Nemysli na ni! Nemysli na Paříž!

Archanděl vstal a namířil hrot meče na Jacka. Po hlavici už přebíhaly nahoru a dolů první plameny Pánova hněvu.

A najednou zhasly, stejně jako tetování na Michaelově tváři. Archanděl sklonil zbraň, otočil se a zahalil prostředním párem křídel.

„Pokud nemáš nic důležitého, co bys mi chtěl říct,“ otočil se už klidně k Jackovi, „můžeš odejít, a já...“

„Chtěl jsem říct, že přilétají, *sir*. V síle jednoho sta, takže nejspíš poselstvo. Napadlo mě, že to budeš chtít vědět včas...“

Archanděl pokýval hlavou.

„Ano, děkuji. Udělal jsi dobře. Můžeš odejít.“

Anděl Jack poslušně sklonil hlavu a odletěl směrem k táboru.

Michael zasunul meč do pochvy a sklonil se, aby teplou vodou z billabongu smyl z prstů zbytky svatých olejíčků.

Poselstvo, pomyslel si.

„Že by ses, Lucifere, ke mně obtěžoval osobně?“ řekl nahlas. „Chceš prosit o milost?“

Lháři neprosí o milost, pronesl tichý hlas v jeho hlavě. Lháři lžou, a dobývají tak svá nemorální vítězství. Nepotřebují k tomu armády, zbraně a Boží lásku. Touží jen po posluchačích.

Náhle si Michael s naprostou jistotou uvědomil, že zrádce Loki žije, a at' už je teď kdekoli, vede se mu skvěle.

Být Oberonem mělo své výhody. A to bylo na celé věci pravděpodobně to nejhorší. Kdyby trpěl, dusil se ve své nové roli, cítil na zádech cibulí páchnoucí dech smrti, byl by Lhář určitě opatrnější. A mnohem rozhodnější v činech.

Jenomže místo toho, pod záminkou shromažďování informací, budování sítě spojenců a přípravy plánů, Loki seděl a prděl do židle, nebo přesněji do polštáře. Králi zasraných elfů by nikdo obyčejnou židli nedal.

Předklonil se a vyhlédl do pískem vysypané arény obehnané dřevěnými kůly, kde právě probíhal krvavý večerní megahit.

„No tak! Přestaňte pobíhat dokola, nemáme na to celý den!“ křikl na gladiátory. „Ostatní taky chtějí bojovat!“

Nebyla to tak úplně pravda, ale kdo by si dělal hlavu s detaily? Pokud Oberon tvrdil, že se jeho poddaní chtějí bavit kruhem smrti, byla jejich vůle právě taková – bez ohledu na to, co si opravdu mysleli. Loki tomu říkal směrovaná demokracie.

A kromě toho se to líbí všem těm nadutým pitomcům okolo, pomyslel si Lhář, který každou chvíli odvracel zrak od provizorní arény a díval se na elfí lordy a magnáty, na jejich oblečení, tváře a – samozřejmě – na erby. Jejich znalost bylo rozhodně dobré si osvěžit.

Kdysi, když ještě žil s veškerými právy na Odinově dvoře, mohl Loki s hrdostí tvrdit, že zná všechny důležité šlechtické rody každého království, které kdy navštívil. Učil se jejich historii, aby věděl, jak získaly privilegia a komu za ně vděčí. Aby odhalil ambice, které je řídily, četl si o zaujímaných postojích, sňatkových plánech jejich dětí a půjčkách poskytovaných jiným rodům. A pikantní klepy pro zábavu. A ze zvyku.

Ano, bývaly časy, kdy Lhář věděl všechno i o Oberonově dvoře, ale to už bylo vážně dávno. Proto teď, ve

volných chvílích, kdy nekraloval, Loki znovu studoval heraldiku. Snažil si zapamatovat, kdo používá zebra, kdo hada na klacku a kdo Angelinu Jolie s kuřecím tělem. No dobrá, věděl, že je to harpyje, ale podoba obličejů si skoro říkala o žalobu.

Lhář studoval pilně. Spjojoval si v paměti symboly se jmény, jména s historií, a protože už věděl vše, co mohl vyčíst z textů, jméno aktuálního dědice mu napovídal Kent, velitel stráže, který se od něj nehnul ani na krok. I jeho rod se nacházel v knize. Měli nevyslovitelné jméno a v erbu nejošklivějšího lva od dob, kdy grafici studia Dreamworks začali mít pocit, že umí malovat zvířata.

Není důležité, jaký má erb, opakoval si Lhář. *Podstatné je, že Oberonovi je věrný jako pes. To se jednou může hodit.*

Mezitím boj, probíhající v aréně podle královského rozkazu, získal na tempu. Bojovníci se srazili jednou, podruhé, následovalo několik seknutí – části z nich se válečníci vyhnuli, několik dalších odrazili –, a publikum ječelo, toužilo po krvavé pointě.

Určitě ji za chvílku dostanete, pomyslel si Loki, zatímco cítil, jak se ho zmocňuje podráždění i veselí zároveň. *Možná pak konečně zavřeš hubu, mladý hrabě Mallintorne. Možná ty, jako prase tlustý kníže Offernilie, se konečně pustíš stehna svého kdysi uloveného pobratíma a tvoje dceruška nechá odpočinout trpaslíka, skrytě se činícího pod její sukní.*

Lhář přeskakoval pohledem z jednoho lorda na druhého a přemýšlel, kolik námahy, intrik a lží by jej stálo, kdyby chtěl některého z nich nahnat do arény, aby bojoval o svůj život. Jejich minulost určitě skrývala větší provinění než... *No ano, za co vlastně byli odsouzeni ti dva dole?* Loki si nedokázal vzpomenout. Už se na to skoro zeptal Kenta, když v dosud vyrovnaném boji došlo ke zvratu.

První z válečníků, do pasu svlečený obr poznamenaný miliardou jizev, využil zakopnutí svého mnohem

menšího protivníka a kopl ho do břicha takovou silou, že soupeř odletěl až ke dřevěným kůlům, odrazil se od nich a bez hnutí zůstal ležet v hlubokém bahně. Dav zařval.

Obr zvedl obě ruce nad hlavu, celým tělem hltal nadšení lordů a pak přešel k bezvědomému soupeři a pozvedl meč, aby zadal poslední úder.

Jenomže jeho protivník, drobný blondák, kterého měl teď obr u nohou, rozhodně neztratil vědomí. Muž do poslední chvíle čekal, a když čepel se svištěním klesala, bleskově se překulil na bok, vyskočil na nohy a sekl od pasu vytaženou kudlou do obrova ramene, kde vyrobil tenký řez. Pak ustoupil stranou a začal si jakoby nic čistit oblečení od bahna. Jako by už bylo po boji.

A skutečně. Obrův meč se zabořil do země a on sám se zachvěl, roztrásl a vzápětí klesl na kolena. Výraz v jeho obličejí mohl být stejně dobře grimasou vzteku jako prvním projevem svalových křečí.

Blondák lhostejně pohlédl jeho směrem. Dokončil alespoň částečnou úpravu vzhledu, schoval nůž a oběma rukama si pročísl poněkud zplihlé vlasy. Teprve pak překročil obrovo tělo a svižným krokem došel téměř až k samotnému královskému trůnu.

„Pane,“ řekl a uklonil se Oberonovi až k pasu.

Lhář se na půl úst usmál.

„Jed? Nevzpomínám si, že bych to dovolil.“

„Nezakázal jsi to, pane.“

Blondák se ještě jednou uklonil, ale každý jeho pohyb výrazně říkal: jsem prometejský zkurvysyn, který ohne každé pravidlo jen proto, že to jde. A že je to zábavné.

Nu, Loki rozhodně nemohl říct, že by mu byl tenhle postoj cizí.

„Můžeš mi připomenout,“ požádal, neskrývaje pobavení, „co ti poskytlo privilegium boje v tomto kruhu, drahý... Jak se vlastně jmenuješ?“

„Říkají mi Žihadýlko, pane,“ odpověděl blondák. „A tvou pozornost jsem si zasloužil svými – odpusť mi ten nedostatek skromnosti – nebývalými schopnostmi v oblasti umění milovat.“

„Takže jsi mi šukal dvorní dámy?“

„Ano, pane.“

Lhář přelétl pohledem po davu shromážděném okolo; tentokrát se nesoustředil jen na tváře lordů a jejich dcer, ale i na jejich sloužící, drobnější šlechtu a panoše, kteří se jako sláma vecpali všude. Vypadali, že jsou s oním soubojem spokojení? Během sledování sportovních kanálů na Zemi si dobře všiml, že lidé nebývají vždycky zrovna nadšení, když o vítězství rozhodne podvod. Na druhou stranu, elfové nejsou lidé. Místní publikum vypadalo, že je rádo – obzvláště když umírajícím obrem začaly zmítat křeče a z úst se mu vyvalila krvavá pěna.

Kromě toho, pomyslel si Loki, to přece není poslední souboj, který jim dnes můžu nabídnout.

„Získal sis mou přízeň, Žihadýlko. Přisedni tedy ke mně na polštáře. Předtím ale odevzdej nůž strážným, abys mě náhodou neřízl.“

Elf se uklonil až k pasu.

„Děkuji za tvou laskavost, Oberone. Určitě bych si nedovolil, takovou... hmm, náhodu.“

„No tak jdi, jdi už. Nezacláněj.“

Lhář ho gestem odehnal, načež se otočil k veliteli své osobní stráže, stojícímu hned za jeho zády.

„Dobrá, máme na dnešek ještě nějaké dobrovolníky?“

Samozřejmě měli, a jak se na dobrovolníky slušelo, vydávali ze sebe všechno. Stejně jako elfky posluhující Lháři a bojující o to, kterou z nich dnes vezme s sebou do stanu, aby jí ukázal svou sbírku nožů. Nebo něco podobného...

Ano, pomyslel si Loki, když se dobře tvarované obnažené ňadro jedné z dívek otřelo o jeho tvář. Vládnutí má bohužel opravdu mnoho pozitiv.

Austrálie

Archanděl Michael neměl ve zvyku respektovat status vyjednaváče, když se situace stala vážnou. Také proto se Luciferovi vyslanci tvářili vcelku nevesele. Obzvlášť když je obklopili andělé z třinácté legie, proslavené v mnoha bitvách. A zvláště když při pohledu na ně vzplála hlavice pána nebes.

Démoni tasili zbraně a shlukli se do těsného útvaru, připravení bojovat do posledního. Jediný, kdo si udržel styl, byl urostlý, jizvami poznamenaný pouštní démon s ostrou, jako do kamene tesanou tvář a s rohem vyrůstajícím z brady jako výstřední kozí bradka.

Michael ho okamžitě poznal – démon byl jedním z těch, kdo od chvíle, kdy stanuli na straně pekel, dal nejednou pocítit zástupům svou přítomnost. A byl i jedním z velmi nepočtené hrstky, které se podařilo přežít střet s Michaelem. Krátký a náhodně přerušovaný, ale i to se počítá...

„Co tady děláš, Eublide?“ zeptal se.

„Přicházím s poselstvím od tvého bratra Lu...“

„Lucifer není můj bratr a jeho poselství mám víš kde,“ odpověděl Michael.

Zatočil mečem mlýnek, vytvářeje tím ve vzduchu světelný kruh, a vyrazil vpřed. S každým krokem jeho tetování v obličejí zářilo silnějším světlem.

„Tohle si ale poslechněš,“ odpověděl démon.

Pořád se snažil vypadat nevzrušeně, ale pohled na útočícího vůdce zástupů mu v tom účinně bránil, stejně jako ohnivý kruh, ještě stále se rýsující ve vzduchu. Byl jasné, že jen co se kterákoli část démonova těla

ocitne v dosahu Michaelova meče, okamžitě skončí useknutá v písku.

Démon přesto opatrně sáhl do brašny a vytáhl z ní lesklou plochou desku s přibližně desetipalcovou úhlopříčkou.

Klepl do malého kolečka u okraje nevelkého obdélníku, zavřel oči a natáhl ruku s destičkou před sebe. Na obrazovce se objevil mladistvý obličej knížete pekel.

„Nazdar, bráško,“ řekl Prostě Teddy. „Spousta let, co?“

Michael se v půli kroku zastavil. Jeho meč ve vzduchu opsal ještě jeden kruh a pak pohasl.

„Nejsme bratři, Lucifere. Nepojí mě s tebou žádná zvláštní pouta, která by mě nespojovala s kterýmkoli z mých válečníků. Všichni jsme totiž...“

„Ano, vím,“ rozesmál se Lucifer. „Jenom tě škádlím.“

Při zaznění posledního slova se démoni, shluklí do nespořádaného chumlu, nervózně zařehtali. Andělé po očku sledovali svého velitele – očekávali nějakou reakci, možná rozhodnutí nebo známky podrážděnosti.

Michael se však pouze zamračil a pevněji sevřel prsty na rukojeti. V jeho případě by se jen s obtížemi dalo hovořit o nějak zvlášť hněvivé reakci.

Okamžik se nesnesitelně protahoval. O něco dál se v pouštím větru kývaly uschlé keře, vlnil se rozpálený vzduch... Někde daleko se zbloudilý bumerang právě vracel do ruky svého majitele, zbytky lidí toužící po palivu soupeřily s pískem o cisternu. Jinými slovy, Austrálie zářila v plné své kráse. Jen potichu, ve svíravém mlčení.

Nakonec jako první promluvil tablet chlapeckým Luciferovým hlasem:

„No dobrá, měli bychom si promluvit o téhle válce, nemyslíš, bratříčku?“

Na ta slova se Michael prudce vznesl k obloze, otočil se kolem své osy a zároveň rozžhavl hlavici meče.